

compten els que no troben ni tan sols l'ocasió de començar a exercir. I, mentrestant, Espanya està mancada d'un servei mèdico-escolar que estableixi en íntima col·laboració del metge i del mestre les bases, per a una vertadera obra eugènica, per a una ampla higiene i prosperitat de la raça. Dos, deu, vint metges escolars en cada gran capital no arribarien a afirmar que es tingués creat aquest servei, sinó d'una manera embrionària. I el mateix diem de l'organització sanitària del treball. En cada fàbrica, en cada taller, precisa la intervenció d'un metge sanitari. Però, a més, ¿estan suficientment atesos els serveis profilàctics nacionals en llurs diferents aspectes? ¿Els de puericultura, els de sifiliografia, els de l'assistència hospitalària de les dites beneficències públiques? ¿Compta encara Espanya amb les necessàries institucions sanatorials per a l'assistència dels seus tuberculosos? ¿N'hi ha prou amb el que hi ha creat, per a fer front a la plaga del cranc? ¿Pot persistir la ínfima i expoliadora organització dels metges forenses? ¿Compten les Facultats de Medicina amb el nombre de professors i auxiliars que exigeix l'ensenyança del nombre de matriculats? ¿Hi ha acomodament, hi ha lloc i elements per a tots els qui tenen fibra de vertaders investigadors? ¿Podria parlar-se de plèthora professional si aquestes necessitats fossin satisfetes?"

Sembla tenir tota la raó el Dr. Noguera, puix si tots aquests buits s'omplissin i es subvencionessin degudament, minvaria molt la concurrència a l'assistència lliure. Això de les subvencions ja sabem que solen ésser minses entre nosaltres; però de nosaltres mateixos en pot dependre bona part el que millorin. Deixem d'ésser tan bons jans! Unim-nos i defensem-nos!

Heu-vos ací un bon punt del programa a complir pel Sindicat i, sobretot, pels Col·legis amb el seu Consell al davant.

Pel que es refereix a la minva de malalts, sí que els metges no podem ni hem de fer-hi res en contra. A l'inrevés, és i serà sempre una gran glòria nostra el que sigui la vostra obra, que vagi en augment i que ens podem acostar cada dia més a l'ideal, que seria que la gent morissin purament de mort fisiològica. Això és a més una gran generositat nostra, la primera generositat a la qual em referia en encapçalar aquest treball. Nosaltres som l'únic o potser l'únic estament de

la societat, que treballem per a no tenir feina de l'ofici, que anem contra el nostre interès. Això li costarà un xic de fer-se'n càrrec a un comerciant o a un industrial que no miri la vida més que des del punt de vista del seu negoci. Indubtablement ens ha de tenir per "tontos", però ens hi obliga l'ètica, l'amor als nostres semblants, la caritat més enlairada.

No hi ha pas dubte que els progressos de la Higiene, que les vacunacions preventives contra totes les infeccions, que els progressos de la Terapèutica són les causes de la minva de malalts i que als metges en general toca la glòria d'aquests progressos i a cadascú en particular, una part alíquota de llur aplicació ben desinteressada. ¿I la societat, com correspon a aquest desinterès, a aquesta generositat nostra? Considerant-nos com uns industrials vulgars, i com a tals posar-nos el tribut d'aquest nom i tots els altres que pot. És veritat que, més o menys, bé o malament, paga a aquells de nosaltres que estan empleats en el serveis d'higiene; però, ¿aquest servei de profilaxi individual de tot metge que exerceix, qui el paga? ¿No sembla que ja que no pagar-lo directament, tindriem dret almenys com a compensació indirecta a l'exacció de tributs i altres molèsties, com, segons diu el citat Dr. Noguera en la seva conferència, concedí l'emperador Adrià als metges romans en un seu edicte de l'any 1673¹. ¿No semblen tots aquests motius bases suficients per a fonamentar una instància en aquest sentit? ¿No resulta un nou punt del programa a gestionar pel Consell dels Col·legis, donat el poder i la influència que avui li donen els Estatuts, poder i influència que ens convé conservar encara que es modifiquin aquells? En aquest punt sí que tinc d'aplaudir—l'esperit de justícia m'hi obliga— l'actuació dels seus autors, els companys del Consell dels Col·legis, i entre ells el digníssim President del nostre, Dr. Garcia Tornel. Si els he criticat en altres conceptes, perquè m'ha semblat que ho requerien, just és que

¹ Jo no sé si esbrinant els anals de la història de la Medicina es trobarien altres exemples d'aquest reconeixement. Es tant frapant aquest acte de justícia que seria rar que no se'n trobessin d'altres. Del contrari es demostraria el que ja sabem: que els metges han estat sempre tractats com uns pàries i que nosaltres, amb el *sanbenet* del sacerdocí no hem sabut mai defensar els nostres drets.